

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Calvinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Epistolam B. Pauli ad Romanos

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

2. Qui mortui sumus peccato, quomodo adhuc vinemus in illo?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39447

Argumentum Cap. VI.

DOCEAT hoc capite Apostolus, nō sic gratiam abundasse, & omnia delicta condonasse, vt iustificatus per gratiā Christi, ad æternā perueniat salutem absq; displicentia veteris vitæ, & absq; bonis operibus nouæ vitæ. Effectū quippe gratiæ & iustitiæ Christi hunc esse copiosius docet, nō quod sanctificationē Christi apprehēdamus, vt Calvinus affirmat, sed quod liberet nos à seruitute & dominio peccati, vt in nouitate vitæ ambulātes, sic demum per vnius Christi iustitiā multi iustificentur, id est, iusti constituentur. Sic nostri tēporis solam iustificatē fidem & imputatam iustitiam hoc caput singulariter euertit: quod loca à nobis cōtra Calvinum corruptelas excussa luculēter docebunt.

2. *Qui mortui sumus peccato, quomodo adhuc uiuimus in illo?*

Ante omnia docere Apostolus vult, per abundantem Christi gratiam non id effici vt maneamus in peccato, perpetuam à Christi gratia remissionē peccati expectātes, peccati, inquam, adhuc (quoad consensum ipsum & actum) dominantis & regnantis in nobis (quæ ipsissima est hæreticorum hodie sententia; vt partim ex ijs quæ Calvinus & Beza iā dixerunt, partim ex ijs quæ hoc & sequenti capite dicturi sunt, manifestū sit) sed

V 4 con-

contrà, vt per Christi gratiam mortui peccato, nunquã amplius viuamus in illo. Mortuus porro peccato (ait ipsemet hoc loco Beatus ab Apostolo dicitur; quisquis virtutis Christi participata est factus, vt natua illa corruptio sine morte emortua, id est, vigore illo suo (qui translatum peccati dicitur) extincto, fructus illos amarissimos non edat. Contra vero viuere dicitur peccato in iustitia, quisquis est in carne: id est, quem Spiritus Dei a natua corruptionis seruitute liberat. Hæc ille. Nec dissimiliter Caluinus Toro (inquit) hoc capite differet Apostolus, peritiam eos Christum discernere, qui gratiam gratis iustitiam nobis donari fingunt absque vita noua. Et paulò post: Sic res habet; nunquam sine regenerationis dono reconciliari Deo fideles: nisi hunc finem nos iustificari, vt deinde vitam per Deum colamus. Nec vero Christus aliter sua expiatione Deum reddit nobis propitium, quam dum facit Spiritus sui participes, qui nos in sancta vitam reuouat. Hæc omnia Caluinus. Hæc aduersariorum confessio, quia expositionem adferi Paulinæ disputationi præconformem. Ex ea verò consequitur, gratiam Christi hunc esse effectum, vt vita ac viget peccati in nobis emortuo atque extincto non iam amplius illi viuamus, sed ab eius seruitute ac dominio liberemur. Quo constituto, sequitur, interiorem hominem nostrum ita renouari, vt iam Deo viuatur, ideoque noua iustitia induatur.

Gratia Christi effectus ab aduersarijs agnitus.

